Οι πολιτικές για τις νέες μορφές διεθνούς ασφάλειας βρίσκονται στα χέρια των μεγάλων δυνάμεων και σε παράγοντες που η εθνική κυβέρνηση μικρή μόνο πρόσβαση μπορεί να έχει.

Από την άλλη πλευρά η περιοχή της περιφερειακής εξουσίας συγκεντρώνει όλο και περισσότερες αρμοδιότητες που προέρχονται βασικώς από τη φύση των προβλημάτων και που στην Ε. Ένωση σχεδιάζονται ολοκληρωμένες παρεμβατικές πολιτικές επίλυσης τους. Στην Ελλάδα οι περιφέρειες δεν έχουν ακόμα βρει το δρόμο τους και δεν έχουν προσδιορισθεί ως μονάδες πολιτικής εξουσίας. Κρατούν μόνο ένα χαρακτήρα διοικητικής / γραφειοκρατικής διεκπεραίωσης. Στις περισσότερες χώρες της Ένωσης λειτουργούν περιφερειακές κυβερνήσεις με πρωθυπουργούς που εντέλλονται για όλα σχεδόν τα θέματα των πληθυσμών τους στο εσωτερικό ενός αποτελεσματικού και αποκεντρωμένου σχεδίου διοίκησης.

Στην Ελλάδα επειδή τα τελευταία δέκα χρόνια οι εξουσίες της κεντρικής – εθνικής κυβέρνησης έχουν μεταφερθεί στις Βρυξέλλες (και αλλού) αυτή προσπαθώντας να μη εξαλειφθεί ολοσχερώς καταχράται τις εξουσίες που κανονικά ανήκουν στις περιφέρειες και στις τοπικές αυτοδιοικήσεις. Γιατί ποιος είναι υπεύθυνος καθ' ύλην γνώσεως για την περιφερειακή οδοποιία για παράδειγμα; Ο υπάλληλος του Υπ. ΕΧΩΔΕ ή ο τοπικός «κυβερνήτης»; Για την εκπαίδευση και τον τουρισμό; Για την γεωργία και το εμπόριο;

Η κρίση που μαστίζει τη χώρα ανέδειξε μεγάλα προβλήματα που η τεχνική ευημερία των προηγούμενων δεκαετιών υπέθαλπε.

Εξ' αυτών των αντικειμενικών εξελίξεων που ο λεγόμενος «δημόσιος διάλογος» δεν αφήνει να εμφανισθούν, οι αντιμαχόμενες πολιτικές δυνάμεις δεν έχουν να αντιπαραθέσουν πολιτικά προγράμματα προοδευτικής εξέλιξης της χώρας αλλά αντιθέτουν τις φιλοδοξίες των αρχηγών και των στελεχών τους.

Μία κανονική εθνική κυβέρνηση θα έπρεπε να αποτελεί μία αποτελεσματική πολιτική οντότητα στο πλαίσιο των θεσμών της Ε. Ένωσης, με επεξεργασμένες απόψεις για την

εξέλιξη της Ένωσης και όχι να σφετερίζεται τις αρμοδιότητες και εξουσίες των περιφερειών και των δημαρχιών οι οποίες καταλήγουν να γίνονται γραφεία εποχιακής απασχόλησης.

Μία κανονική εθνική κυβέρνηση θα όφειλε να έχει ήδη διασφαλίσει το αξιόμαχο και την εξοπλιστική επάρκεια των δυνάμεων ασφαλείας και όχι παλινωδεί μεταξύ αδράνειας και κατευναστικής ρητορίας.

Μια κανονική κυβέρνηση θα έπρεπε να είχε αντιληφθεί τις διεθνείς προκλήσεις και να είχε σχεδιάσει εφαρμόσιμες πολιτικές για την ενεργειακή προοπτική, για την τεχνολογική αναβάθμιση, την τεχνική νοημοσύνη και ρομποτική για την τέταρτη με άλλα λόγια βιομηχανική επανάσταση, που ήδη αλλού βρίσκεται σε εξέλιξη.

Τελικά φαίνεται πως απόντων των ουσιωδών η «κεντρική πολιτική σκηνή» έχει μετατραπεί σε αγορά εργασίας για ορισμένους που ειδικεύονται στην πολιτικολογία και στην μετριότητα της αναλώσιμης πολιτικής καριέρας.